

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

nu despre neant este vorba aici

Prefață de Angelo Mitchievici

**NICOLAE
TEOHARIE**

uneori îmi pare că dau peste
o așezare omenească:
un geam luminat, un scâncet
de copil, umbra unui câine în noapte.
„doamne, îmi spun, am ajuns la voi!“

dar de fapt sunt singur, pe drum.
plouă peste mine și mă rog în gând
să-mi aducă cineva o casă, un om,
o carte în care să plâng.

Cuprins

Prefață	5
bacovia în iarnă	13
mici fragmente din dezordinea inimii	
lumea de dincolo	17
mici fragmente din dezordinea inimii	18
cuvinte de iarnă	19
analiză literară	20
confesiune	21
autostrada	22
ma tristesse	23
autobuzul de șase câini	24
apă chioară	25
o iarnă de mâini	26
cardul de sănătate	27
definiții de seară	29
dincolo de semafor	30
pe vremea adevărului mic	32
lupul de apartament	
cinematograful de iarnă	35
geneza învierii (scrisori)	37

sunt țări, sunt locuri	39
lacrimă de grup	40
iubiri insolente	42
nu despre neant este vorba aici	43
un pistol mic	44
un nor mic, speriat	45
țara mea	46
marea	47
pe strada aceasta	49
pe atunci	50
călătoria spre mine	51
dintre vicii	52
e aproape toamnă	53
lup de apartament	54

o zi proastă

la butoane	57
un kaufland al morții	58
septembrie vinovat	60
arșița	62
nevroză de bucătărie	63
moșteniri amânate	64
ziua patului	65
la început a fost destinul	67
nefericitul de noapte	69
o zi proastă	70

femeia de lună

femeia de lună	73
poem la șapteștrei	75
melancolia de dimineață	76
existăm	77
luna	78
omul blând	80
să ningă	81
marile întinderi de frig	82
filme și cărți	83
impresie	84

lumea de dincolo

„un arin, un catâr și un șarpe
am chemat eu să mă ajute să trag lumea
de dincolo pe malul nostru, în sat. aici.

la noi veți întâlni bătrâni mărunți, capre,
măslini și un zeu cu acordeonul de gât.

nu veți aștepta mult, cât să beți un lichior
mic, verde, culoarea dragostei la noi.

văzută de foarte departe, lumea de dincolo
ar fi un roman necitit.“
așa spune frumusețea, ținându-și respirația
cât să fie pe înțelesul nostru.

privită de un creier speriat, lumea aceea
este un infinit aglomerat:
praf de stele amestecat cu zgârie-nori,
fluvii peste religii, panouri publicitare,
revoluții, căsuțe văruite în alb, o îmbulzeală
de suflete peste fapte. toți ratații universului
sunt aici, plus unul care stă deoparte
și comentează: „aici nu e niciun infinit, domnule,
este o psihiatrie, ce dracu’.“

cuvinte de iarnă

despre tăcerile mele, atât pot să-ți spun:
le-am ratat pe cele din mijlocul vieții,
în schimb de minune mi-a reușit, ca și acum,
singurătatea ușii trântite în urma mea.

după un timp degetele tale, mici suferințe
ale spațiului, vor apăsa pe taste. voi auzi în telefon
vocea ta nevindecată. vei acuza dureri de cap,
palpitații. „umblă pe străzile din cartier
o ambulanță ce ridică femei cu cel puțin
două decepții în dragoste.“

am ajuns la casa noastră de la țară. o oră
de mers cu mașina. e frig. aprind lumina, fumez.
pun de cafea.
îmi calmez mâinile, mâinile care ți-au desenat
țipătul pe vremea când nu ți-l mai aduceai aminte.

bănuiesc că degetele tale subțiri mă vor face să aud
din nou plânsul înăbușit al vieții: „vino,
umblă pe străzi o dubă ce ridică femei cu genele
ca niște lanuri negre de grâu, înclinate de vânt.“
și... pe telefon apare țipătul tău, desenat.

stăm la o masă din crâșma gării și bem
din pahare ce plâng în septembrie.

un tren cu vagoane albastre se oprișe un pic
pe acolo, și, pentru că nu ne interesează ființele
liniștite, îți spun că e timpul, e timpul
să mergem fără oprire spre orașul acela fictiv.

mai e un tren ce poartă femei spre mesia,
dar nu ne interesează păpușile cu părul învins.

e lung și civilizată trenul nostru albastru,
iar în compartimentul luxos mai e cineva.
pare a fi un cetățean al spitalelor,
dacă nu cumva e un fraier care ne va vorbi
despre foamea lui de viață sau de pierzanie.

o bufniță tânără ne perforează biletele. pe urmă,
prin gaura impecabilă, ne arată orașul râvnit.
vom ajunge acolo instant dacă scriem o propoziție
care să conțină două cuvinte ce aduc aminte de iarnă:
„nea“ și „ger“. și când i-am arătat propoziția noastră,
„nea gheorghe e înger“ instant ne-am trezit la masa
aceea din crâșma gării, ascultând o întâmplare cu lupi
și zăpezi răvășite de vânt.

am tot timpul din lume să înnebunesc.
 am dreptul să înnebunesc și de aceea
 m-am refugiat în realitatea asta a voastră.
 dar mai întâi și întâi sun la 112.
 cer să vină degrabă o ambulanță. da, domnule,
 o femeie care trăiește într-un roman rusesc
 a fost înjunghiată și zace într-o baltă de sânge.
 nu sunt confuz deloc, veniți cât mai repede
 pe strada flori de nu-mă-uita, numărul 6.
 „ne mișcăm mai greu în posteritate“,
 îmi răspunde medicul de pe salvare. peste 10 ani
 va avea loc o sinucidere într-o gară,
 și ne îndreptăm într-acolo. „totuși grăbiți-vă,
 spun, au trecut peste 150 de ani.“
 ce ghinion cu sinuciderile astea anunțate!
 „nu, domnule, făptașul nu a fugit. stă chircit
 și scâncește lângă femeie. îl cheamă rogojin.“

confesiune

stăteam în frigul privirii lui
 și spuneam: „în creierul meu se va găsi
 un cimitir de piscoi. în creierul meu
 se va găsi o locomotivă cu aburi
 care a tras după ea copilăria
 și cuvintele și lupii.“

un infinit mic de argilă însângerată,
 creierul meu, o floare strivită.

stăteam în frigul privirii lui
 și spuneam:
 „viața e făcută din jafuri mărunte.
 viața e o femeie căreia i se urcă
 în ochii deschiși
 o mirare cu aripile desfăcute.
 viața e păcatul meu favorit.“

autostrada

intri într-un bar, cu viața ta făcută praf
de realitatea asta industrială și nu numai.

bei ceva, o sută-două de vodcă și inventezi o casă
cu livadă, copii și un câine.

după încă o sută vezi că universul e un camion
de stele răsturnat pe masa ta
și gândești, într-un fel temător, că Dumnezeu
e un șofer cu carnetul de conducere suspendat.

ai trudit la această obsesie: ploile,
toamna și străzile sunt numai amantele tale.
ce ochi glorioși are fata aceea din bar
și uite ce face cu strigătele lor.
ieși din bar și te arunci cu mașina în noapte.
autostrada e un abis culcat.

ma tristesse

într-o zi, cineva va lovi liniștea cu un strigăt
organizat.

și aproape că vulturii se vor speria în amurg.
imediat un om de nimic își va vinde
cărțile, prietenii, țuica.

trupul meu va fi biruit de un sentiment seral,
mă voi rătăci prin sărbătorile altora. va ninge.
nu îndrăznesc să te întreb ce ai găsit sub dărâmăturile
vântului. sunt bănuît că o să plâng în fotografiile lui.
va ninge și tu, insuficient de entuziasmată,
vei strânge zăpada în pumni. vei arunca bulgărele
spre mine și el va purta ochii tăi. vei striga,
un strigăt prea fărâmicios ca să te facă reală.